

bi bila strela udarila váme, ne bi bilo moglo biti hujše nego ta udarec. Že drugič! Uboga, uboga mati! V trenutku sem izgubil ravnotežje; divji obup mi je obvladal dušo: sklenil sem svojemu bednemu življenju storiti konec v valovih Donave. Čemu bi še živel?! Izgubljeno bitje do smrti! Še tretjič poizkusiti? Saj bolje se ne morem pripraviti! Torej pasti še enkrat? In to bi bilo zadnjič, ker četrtič se sploh ne ponavlja izpit! Ne, tega ne, rajši storim konec svoji nesreči!

S tem sklepom v glavi zapustim vseučilišče, profesorje, znance, ki so bili navzoči v avli, ter korakam trdo in odločno po Alzerici, potem pa bi šel naprej, naprej, da pridem do Donave. Ko pridem do minoritske cerkve — obstojim: neka nevidna moč mi je zastavila pot ter me vlekla. V resnici, vlekla po stopnicah gori

v — cerkev. Ne morem si razlagati drugače kakor da je bil to moj — angel varih. Sam ne vem, kakó se je vse to zgodilo, a čez nekaj trenutkov sem klečal pred Marijinim oltarjem in — jokal. Klečal sem takó gotovo celo uro. V tem usodepolnem času se je moja duša prerila skozi temè in viharje obupa k vedrosti krščanskega upanja; začel

sem zopet upati, upati v pomoč Marijino. Bridko sem obžaloval svoj črni samomorni sklep. Še tisto uro sem stopil k izpovednici ter si pri blagohotnem patru olajšal srce. Kakó mi je bilo kmalu vse drugače! Spoznal sem, da je trpljenje lek, ki nam ga daje Bog, da nas zdravi. In čudno! Še tisti večer, kakor znamenje, da se bo zdaj res začelo obračati na bolje, se mi je pripetilo

nekaj, kar je bilo zame največjega pomena. Ko pridem namreč čez več časa zopet iz cerkve, stopi k meni neki pismoša. — Morda si že misliš, da z denarjem, z nakaznico za več tisoč forintov od kakega strica v Ameriki — to bi bilo pač za „Tisoč in eno noč!“ — Toda moja povest je resna. Pismoša me je namreč čakal v cerkvi pri vratih, in ko me je videl, da odhajam, je stopil za menoj. Naj-

Ban Jelačić.

prej se mi je predstavil, potem pa vprašal, kaj me je vendar zadelo, da sem takó silno žalosten? Izprva nisem vedel, bi li razkrival svoje rane neznanemu človeku. A njegov pošteni obraz mi je razvezal jezik; povedal sem mu vse, tudi svoje siromaštvo. In zgodilo se je, kar sem časih bral v Krištof Šmidovih povestih o dobrih ljudéh: dobri